

ארץ זבת

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

חלב ודבש

וכן נענשו דור המדבר בענין המרגלים שלא האמינו מה שאמר להם הש"ת שהיתה ארץ זבת חלב ודבש, וכן ממה שאמרו (חגיגה י"ג) במופלא ממך אל תדרוש במוכסה ממך אל תחקור וכו', נראה שאין לאדם לחקור בכמו אלו הענינים שהם עמוקים ומכוסים, וכמו שאמרו במשנה (שם י"א) אין דורשין וכו' וכל המסתכל בד' דברים ראוי לו כאילו לא בא לעולם מה למעלה מה למטה וגו' וכל שלא חס על כבוד קונו וכו'. (בית אלקים להמב"ט, שער היסודות פרק א')

**ב"ה – מדור "טוב הארץ" ח"א – גליון 188 – יא תשרי תשס"ה לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ זבת חלב ודבש

ספר באר מים חיים פרשת שמות - פרק ג

יז) ואמר אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ הכנעני וגו' אל ארץ זבת חלב ודבש. לכאורה היה די להבטיח להם שיעלה אותם מעני מצרים מבית עבדים אל ארץ אחרת סתם ולמה לו להבטיחם עוד בארץ זבת חלב ודבש, ואולם כי פן יאמרו ישראל אם הקב"ה כל יכול ויוציאנו מכאן ביד חזקה למה לו להוציאנו מכאן יתן לנו בכוחו הגדול את הארץ הזאת לרשתה כי הלא ארץ מצרים טובה היא כמאמר הכתוב (בראשית י"ג י') כגן ה' כארץ מצרים, ולמה לו להוציאנו אל ארץ אחרת. והקב"ה לא היה חפץ בזה בשום אופן כי ראה ערותה ערות מצרים וטומאתה מקולקלת יותר מכל הארצות עד שנאסר החזרה להם מטעם שאין שם עוד ניצוצין הקדושים, וחוץ לזה חפץ להביאם אל ארץ המקודשת מכל הארצות בזה שער השמים. ועל כן אמר להם כי לזה אני מוציא אתכם לארץ אחרת כי היא ארץ טובה למאוד ארץ זבת חלב ודבש:

ונודע אשר כל דברי תורתנו הקדושה כולם רומזים לאורות עליונים נפלאים גבוהים ורמים ואף על פי כן אין מקרא יוצא מידי פשוטו כי הפשט והכוונה הכל אחד כי כל דבר ודבר אשר בארץ שנקרא שמו עליו הנה זה שמו למעלה. כלומר ששם בשורש חיות דבר זה כן שמו שזה חיותו בשלושה אותיות אלו או בארבע. דרך משל

הגשם נראה כאן לעין עצמית טיפת הגשמים ונקרא גשם, אבל זה הגשם אינו יורד מעצמו כי אם שיש לו שורש בשמי השמים שהוא התהוותו וחיותו ושם הוא שמו גשם שחיותו הוא בשלושה אותיות אלו ועל כן גם כאן נקרא גשם על שם המושאל משמו למעלה אבל עיקר שמו הוא בשמי השמים וכן בכל דבר ודבר. ועל כן פקח עיניך וראה ותבין כי לעולם בכל הדברים הפשט והכוונה הכל אחד כי הפשט הוא בעולם הזה והכוונה מדבר הזה הוא בעולמות עליונים בשורש חיות דבר הזה. ונמצא שהכל אחד הוא ממש:

ולאהבת ישראל אציגה נא עמך עוד מעט מן המעט להבינך בדבר הזה. כי הנה תפילת השמונה עשרה גלוי וידוע לכל שרומזת הכל לאורות עליונים אשר בשמי השמים וכולה שמותיו של הקב"ה שעל כן קראוה חז"ל (ברכות ו' ע"ב) דברים העומדים ברומו של עולם כי כל דיבור ודיבור שבה הכל נמנה ונגמר לכוונות עצומות נשגבים ונוראים, ונודע מה שכתב האר"י ז"ל כי המתפלל בפשוטי הדברים כל עוד שמכוון בה יותר שואל פרס מרבו יותר וכו' כי כולה בקשות עצמיות הן הנצרכים לגופו של אדם, כמו רפאינו וברכינו וכדומה, ואם שהדבר כך הוא איך יתקנו אנשי כנסת הגדולה דבר כזה לתקלה ח"ו כי הלא ודאי ידעו אשר רוב מהמוני העם לא יכוונו בכוונות הידועין להם כי אם על פי פשוטי הדברים יתפללו ונמצא לא די שאינם מתקנים אלא אף ח"ו מקלקלים שנראה בעבודתם שמבקשים לקבל פרס, ועוד איך שייך לומר כזאת בבורא עולם שהוא יברא דבר כזה שנאמר דברים המורים על דברי העולם הזה ואלויבא דאמת הם דברים אחרים לגמרי שאינם מגיעים כלל לעניניהם, כמדומה שאין דברים כאלו מתקבלים על לב נבון:

ואמנם האמת כי הכל אחד הוא הפשט והכוונה. כי דרך משל אדם החולה נודע אשר בודאי לא יחלה גופו אם לא ימצא איזה פגם שנשמתו בשורש חיותו למעלה למעלה והפגם הוא באופן שלא תוכל לקבל האורות המגיעין אליה מלמעלה ממנה על ידי הצינורות הידועין ועל ידי זה נחלה נשמתו למעלה ומגיע עד לגופו מלמטה, וכשהקב"ה בחסדו שולח לו רפואה כל ענין הרפואה הוא כאשר יומתק הדין אשר

בשורש נשמתו למעלה ואז יתחיל להאיר עליה מאורות הנמשכין אליה דרך המדות והשמות מאור אין סוף ברוך הוא ותתרפא שם בשורשה ויגיע הרפואה עד גופו: והנה נודע אשר שורש כל נשמות ישראל הם במדת המלכות בסוד (שבת ס"ז). כל ישראל בני מלכים הם, ועל כן האדם המתפלל רפאינו ה' ונרפא על רפואת גופו הנה עיקר הרפואה הוא בשורשו אשר בשמים ממעל והוא בבחינת המלכות, והרפואה הוא שיומתק הדין משורש נשמתו על ידי המשכות והשפעות שורש אורות עליונים הנמשכים ובאים ממקור מקום אשר שם בחינת אורות הרפואה אל מקום אשר נפגמה שם ובזה תתרפא, וגם הרפואות הנעשים בארץ למטה מהסמים והרפואות הידועות לכל חולי הכל על זה סובב והולך כי הרפואה הזו הנה שורשה בשמים ממעל במדה אשר שם נשרש ונקבע אורות הרפואה מצור העולמים ברוך הוא וכשנמשך אור הזה למקום הפגם נתרפא שם ומזה יתרפא גם למטה, רק שצריך האדם לידע זאת שהקב"ה הוא הבורא רפואות על האופן הזה, ולא יתלה במזל וטבע העולם, ועל כן רוב ועיקר רפואות החולים הוא נתינת צדקה לעניים כי ענין הצדקה ידוע שכן גורם למעלה שממשיך האורות שלמעלה אל בית המלכות והוא עיקר הרפואה לפי שנתרפאה שם שורש נשמתו כאשר יהל אור אליה מבחינת הצדיק להיות נעשה מצדק צדקה וגוף וברית חשבינין חד והוא הרפואה, והבן. והיא הכוונה בעצמה כי אדם המתפלל בכוונות הידועות אף אם יכוון כל היום לא יועיל כי אם בשורש נשמתו, רק שכל נשמות ישראל אחד הם ויוכל האדם לכוון להמשיך הרפואה על ידי שורש נשמתו גם לאחרים הצריכים רפואה. ועל כן אנו אומרים בכל יום שלושה פעמים רפאינו אף שאין כל אחד צריך לרפואה, מכל מקום כיון שכל ישראל אדם אחד הוא ובודאי לא ימלט שלא ימצא בכללות ישראל יום אחד שלא יהיה בו חולים הצריכים לרפואה, ועל כן אדם המתפלל בפשיטות שלא על פי הכוונות מכל מקום מה הוא מתפלל שישלח לו הקב"ה הרפואה ומה הוא הרפואה הוא הארת אורות עליונים משורש מדת הרפואה לשורש נשמתו אשר בנקודת המלכות להמתיק הדין ותתרפא שתוכל לקבל האורות של מעלה ממקום הרפואה והיא היא הכוונה בעצמה כנודע להידועים לכוון. וכן הוא בכל הדברים שבעולם

ועל כן אתה הראת לדעת בעליל כי הפשט והכוונה אחד ממש הוא ביחוד בלי שום פירוד:

ואכן עיקרי הדברים הוא, כי כשאדם מתפלל ומכוון בה על הפשט להנאת עצמו להשיג רפואה לחוליו ולהתברך בברכות השנים ובגשמים וטל ומטר ודאי שאין עבודה זו חשובה לפני אלהים האמת כי הוא עובד את עצמו לדרוש שלומו וטובתו ולא את אלהיו ובודאי מבקש פרס הוא אחרי שכל כוונתו לצורך עצמו, מה עובד בזה אלהים. ועל כן זה היודע הכוונות הראוים ומכוון רק למעלה למעלה להמתיק הדין משכינת עוזינו ולהמשיך אליה כל מיני שפע וברכה מלמעלה וממנה לכנסת ישראל שלמטה ודאי עבודה זו חשובה למאוד מאחר שאין כוונתו לצורך עצמו כי אם לכבוד ה' באהבתו ויראתו. אבל גם המתפלל על פשוטו יוכל לעבוד בכזה והוא כי כל אשר ישאל מאת אדוניו אשר חסר לו ידע אשר זה החסרון ודאי יש בשורשו למעלה כי בכל צרתם לו צר, וכשהאדם בצער שכינה מה אומרת קלני מראשי כמו שאיתא (סנהדרין מ"ו.), ועבור זה הוא מתפלל ומבקש מבורא עולם להשלים חסרון זה למעלה בשורשו להקל צער שכינת עוזינו שאומרת קלני מראשי וכו' ואין כוונתו בשום אופן למענו לקבל פרס כי יודע שהוא וכל אשר לו הכל אפס ואין אם יש לו או אם אין לו, וכי לזה נברא להשיג קניני עולם הזה להתענג בנופת צוף מחמדיו וחמדת תענוגיו הלא זה הבל הבלים ואין עיקר עשייתו בעולם כי אם לעבוד לבוראו, וזאת היא עבודתו בתפילתו שמתפלל ומבקש מבורא עולם ברוך הוא להשלים חסרון עליון להמתיק כל הדינים למעלה ולהרבות ברחמים מרובים וחסדים הגדולים על כל העולמות של מעלה ושל מטה כי הקב"ה וברוך שמו חפץ חסד הוא למאוד וחפץ מאוד לברך את עמו ישראל תמיד בכל הטוב, רק שצריך לזה אתערותא דלתתא כי על בחינה הזו ברא העולם הזה שייטיב בכל הטובות אחרי אתערותא אליו והוא מתאוה לתפילתן של ישראל כידוע ועל כן זה עיקר תפילתו להמשיך הברכות לכל העולמות בכדי שיגיע תענוג ונחת רוח לבורא עולם בזה החפץ לברך את עמו ישראל באהבה. הנה זה ודאי עבודה החשובה שבחשובות אף שאינו ידוע לכוון

בכוונות הנוראות העצומות עבור קטנות שכלו שאינו יכול להשיג אותם או שארי מניעות, ובודאי יעשה הכוונה מאליה על ידי פשוטי התיבות והמלות, והבן זה: ועל זה אמר רב כהנא (בשבת ס"ג.) כד הוינא בר תמני סרי שנין והוה גמירנא ליה לכוליה הש"ס ולא הוה ידענא דאין מקרא יוצא מידי פשוטו עד השתא וכו'. כי אחרי שידע שהתורה כולה שמותיו של הקב"ה ואין דבר רק בה בשום אופן. ואם רק הוא, מכם. כמאמר חז"ל (בראשית רבה א', י"ד). שאין אנו יודעין רזי התורה במקור מקום מחצבתה אבל היא כולה סודי סודות, סבר שהכוונה היא דבר אחר כלל מפשטי הכתובים ואין זה לזה נוגע כלל, עד אחר כך שנתוודע לו שאין מקרא יוצא מידי פשוטו וכל הכוונות והסודות הכל אחד היא עם הפשט כי כפי שמו למעלה כן ברא הקב"ה בחכמתו ניצוץ דק ממנו דוגמתו למטה והכל אחד היא, כי זה למטה נמשך מאשר למעלה בהשתלשלות ומדרגות שונות זה אחר זה ברצון בעל הרצון, ועל כן הפשט והכוונה לעולם אחד הוא כאמור:

ועל כן זה שאמר הקב"ה להם בשבח הארץ ארץ זבת חלב ודבש, הנה כן הוא בפשוטו, ועיקרי אמיתיות הדברים הם בשורשם שרומזים שם במעלת ארץ ישראל בקדושת האורות אשר בה אשר עבור האורות האלו חפץ הקב"ה להביאם שם להקדישם לחלקו, ומאורות הללו נשתלשל בהשתלשלות רבות עד שנעשה למטה בארץ זבת חלב ודבש והאוכל מפריה בכוונה הראויה ורצויה לפני יוצר כל ובהכנעה ובשבירת תאותו ובאימה וביראה בזה השולחן אשר לפני ה', אז הוא זוכה להיות מאירין עליו כל האורות הללו שדברים הללו נשתלשלו מהם. ואכן לצד כי נתלבשו בלבושים רבים מצד עפר הגשמיות על כן האוכלם בידיים מסואבות לא בקדושה ובטהרה ומכוון למלאות תאותו מדברים ההם ושוכח שכל אלה אורות עליונים הם, רק סבור שהארץ ניתן לבני אדם למלאות בטנו וכריסו בתענוגי עולם הזה אז (דברים ל"ב, ט"ו) וישמן ישורן ויבעט וגו' ויטש אלוה עשהו וגו'. מחמת לבוש הקליפות שנתלבש על אור חיות הקודש, אבל האוכלם בקדושה ובטהרה ודאי אשר פירות ארץ ישראל אין שיעור להפלגת האורות שיוכל האדם השלם לקבל מהם ודי בזה: